

Edward van de Vendel
& Roy Looman

Het kankerkampioenschap
voor junioren

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Kinderboeken Uitgeverij
2015

Dit is het ziekste spelletje dat ik ooit heb gespeeld – maar ik kan ongelooflijk slecht tegen mijn verlies, dus ik ga niet dood.

Dan weet je dat alvast.

Ik vertel het hele verhaal, ik vertel alles wat er gebeurd is. Ik weet nu dat dat belangrijk is. Er komt bloed in voor en het gaat flink stinken. Maar er is ook vriendschap en liefde en zo.

*O, en als je volhoudt beloof ik je dit:
aan het eind ga ik naakt.*

Goed, daar gaan we.

Het begon...

Het begon op twee verschillende manieren. Ik zet ze hier onder elkaar, maar eigenlijk zou je ze tegelijkertijd moeten lezen.

1.

Eind mei, stralend weer. Ik kende Ward en Bart en Kelvin natuurlijk al langer, want we spelen sinds de F'jes bij Weetveld Vooruit, maar dit weekend belandden we samen op één kamer. Het was het traditionele vader-en-

zoon-weekend en die vaders probeerden we te blokken, want we waren vijftien en we hadden drank. Geen drank toegestaan, had de trainer gezegd. Maar wij hadden het.

Mijn moeder was het met de trainer eens. Maar nota bene Wards moeder zei *ach*, en ze stopte twee blikjes baco in zijn rugzak. Ze lagen boven op een handdoek, en de handdoek lag boven op drie flessen Passie. Die zij niet had gezien.

En toen bleek ook nog eens dat er op hetzelfde terrein vier internationale meisjeshandbalploegen logeerden.

De eerste avond gingen we zwemmen, heel relaxed, duikplankje, niks bijzonders. Daarna hingen we onze zwembroeken buiten te drogen. Behalve Kelvin, die gooide hem over de verwarming, binnen. Dat hebben we geweten. Hij had in het zwembad gepist, het zat nog in zijn boxer, we hebben een halfuur met de deur staan kleppen om de lucht kwijt te raken en de rest van het weekend noemden we hem Urineboy.

Maar we hadden chips en we hadden Passie, en de tweede avond bleek er nog veel meer drank te zijn.

Het kwam uit voorvakken, zijvakken, truien, jassen, broekspijpen, het kwam overal vandaan. En er was een feesttent. Met die handbalmeisjes erin. Ik ga je niet alle details vertellen, maar:

- a) we gingen op strooptocht langs de andere kamers om de restjes uit de flessen te drinken,
- b) we verleidden de bejaarde vrouwen bij de ingang

van de tent vanwege de 16+bandjes ('Mevrouw ik vind u gewoon mooi, mag ik zo'n bandje?'),

en c) toen we binnen waren organiseerden we een Ward-en-Bart-wedstrijd, die er om ging zoveel mogelijk te zoenen, met zoveel mogelijk handbalsters. Oké, ik deed ook mee, net als Kelvin, maar een Ward-en-Bart-wedstrijd, dat klinkt gewoon beter, en er hing meteen een lam Duits meisje om mijn nek, dat ik maar moeilijk af kon schudden, en Kelvin moet altijd een beetje oppassen, want hij is glutenvrij en hyperallergisch, als hij met een meisje tongt dat tonijn heeft gegeten ligt hij even later met een opgeblazen hoofd onder de tafel.

Ik hou het kort: het was na middernacht, Bart zei: 'Zes', en toen gingen we Ward zoeken om te horen hoeveel hij er had.

Buiten stond een stelletje Ieren bierflesjes leeg te gooien, over een zoenend koppeltje heen.

Wij: 'What are you doing?'

Zij: 'There's this couple, all heated up, we're cooling them down.'

'Geef ons ook wat,' zeiden wij.

Bleek het om Ward en een bolletje van een Duits meisje te gaan, die aan elkaar vast zaten en zich nergens wat van aantrokken.

'Gast,' riepen wij, 'het is een bolletje!'

Ward trok zijn tong los en zei: 'Nee, nee, ze heeft gewoon vier truien aan, ik sta net te voelen.'

Zo'n weekend was het. We gingen helemaal los. Op een gegeven moment lagen we lekker te pitten, midden op het gras. Kelvins vader kwam ons wakker maken. 'Kel, wat heb je gedronken?' 'Ik weet het niet.' 'Max, wat heeft hij gedronken?' 'Ik weet het niet.'

Mijn pa kalmeerde Kelvins pa en het eindigde met klaverjassen, gewoon, bij TL-licht, in de eetzaal, Kelvin en ik en onze vaders.

Nee, het eindigde met Ward en Bart en nog wat jongens van het team, die terugkwamen met elk een tros bezopen meisjes. Die vervolgens door de trainer uit de slaapkeet werden gegooid.

Of nee, het eindigde de volgende ochtend met een groepsfoto waar we allemaal verrot op staan.

O, en toen we terugreden zei mijn vader: 'Wisten jullie dat er een hele groep handbalsters was? Die hebben midden in de nacht nog voor de ramen van de eetzaal staan *moonen*. Dat hebben jullie mooi gemist.'

2.

Eind mei, stralend weer. We zouden met de vaste groep naar het meer, naar ons vaste strandje. Ik zat net iets te lang achter de computer, en toen zag ik opeens het klokje rechtsonder in mijn scherm, dus ik sprong op en rende naar de badkamer. Ik graaide een kwak gele gel uit de pot, smeerde het in mijn haar, harkte het heen en weer en klaar. Luchtje op, van mijn vader, *Blue water*.

Ik stormde naar beneden en checkte voor de lange

spiegel in de gang nog even hoe ik eruitzag.

Hé, mijn shirt hing scheef.

Het hing scheef bij mijn nek, en ik trok er wat aan, maar de kraag bleef meer naar links vallen dan naar rechts.

Ik stapte dichterbij de spiegel toe.

Ik keek van opzij.

Ik draaide mijn schouder weg, en toen voelde ik het: er zat iets boven mijn sleutelbeen. Ik gleed er met mijn vingers overheen. Een bolling was het, van een paar centimeter, met in het midden een soort richeltje.

Ik wist meteen: dit is iets slechts. Dit is geen muggenbult, mijn huid is niet rood, het is een ronde schijf die daar niet hoort te zitten.

Geen paniek, Max, dacht ik, geen paniek, het is een ontsteking misschien, of een botbreuk, geen paniek. Ik schoof mijn shirt recht. Het gleed weer terug.

Mijn moeder zat op de bank.

‘Moet je eens voelen,’ zei ik, ‘ik heb hier iets vreemds.’

Ze voelde en ik schrok van haar gezicht. Normaal gesproken zegt ze al snel dat er niks aan de hand is, maar nu fronste ze en zei: ‘Huh?’

Ze voelde opnieuw.

‘Het is nu te laat om de dokter te bellen,’ zei ze, ‘maar dat doen we dan morgenochtend.’

Ik zat nog steeds naar haar gezicht te kijken. Ze fronste me wat te veel. Je moet weten dat ze verpleegkundige is.

‘Ja,’ zei ze, ‘we gaan echt de dokter bellen.’

‘Is goed,’ zei ik. ‘Waar denk je aan?’

‘Ik heb geen idee.’

Ik ging weer naar mijn kamer. Ik belde de jongens dat ik niet kwam. Ik legde niks uit, ik zei gewoon dat ik geen zin had.

Ik startte Fifa op.

Ken je het soort buikpijn dat je krijgt als je een tijdlang niets gegeten hebt? Die buikpijn had ik.

Ik gamede en ik gamede en ik gaf mezelf peptalks: kom op Max, op dit moment is er nog niks aan de hand, stel je niet zo aan.

En wat je ook doet, Max, zei ik, je gaat niet googelen. Hoor je me, Max? Níét googelen.

Het een begon niet zonder het ander. Vroeger had ik basisschoolvrienden en middelbareschoolvrienden en voetbalvrienden en supermarktvrienden en buurtvrienden, maar geen beste, je snapt me wel. Maar na het voetbalweekend wisten we dat we bij elkaar hoorden. We zagen het gewoon aan elkaar, Bart, Ward, Urineboy en ik.

Wat ik niet wist was dat ik toen al die sjoelsteen onder mijn huid droeg.

—

Ik kreeg nog wat berichten van de jongens, die avond:

Gast! Griep? (van Urineboy Kelvin)

Bob! Luna was er. Lunaaaaaa. (van Bart)

*W is ook eerder wegggn, hij zit te kutten met die Josse-
lin.* (ook van Kelvin)

Joslin. (Kelvin)

Joslyn. (Kelvin).

Ja mafze dan. (vijfde keer Kelvin).

Ik antwoordde niet, want ik was naar beneden gegaan. Ik wilde gewoon even bij mijn vader en moeder en de twee kleintjes zijn, ik weet niet waarom. We zaten een comedy te kijken en we hadden het nergens meer over. Precies zoals ik hoopte.

Wat een gedoe! Je schrijft een klein stukje en je moet meteen van alles uitleggen.

Luna: een meisje dat me al vanaf de basisschool achternaloopt. In groep zes mocht ik haar televisietoestel hebben als ik verkering met haar nam. Of honderd euro, dat kon ook. Ik zei nee. Nog steeds duikt ze af en toe op.

Bob: een tijdlang verzon ik voor iedereen een bijnaam. Dat vond ik leuk. Zelf had ik er geen, maar op een dag speelde er bij de tegenstander iemand die Bob heette, en ik zei: dat is eigenlijk best een rare naam. Meteen riep mijn hele team: dan gaan we jou zo noemen. Bob! Bobby! Ik dacht: dat waait wel over, maar het waaide juist de school in, en daarna naar mijn werk, naar al mijn vrienden. Nu zegt iedereen het. Alleen mijn familie noemt me nog Max.

Dus: Vergeet Luna en Joslyn, maar Bob = Max. Kun je het nog volgen?

—

Een jaar eerder werd ik door mijn kleine broertjes neergeschoten.

Het is een tweeling en het zijn geinige jochies, vijf jaar jonger dan ik, maar ik heb verder weinig met ze gemeen. Ze lezen dikke boeken en ze tennissen – ik kijk films en zit op voetbal. Zij hebben elkaar, ik heb mezelf.

Maar wat ik zeg: het zijn geinige jochies, en als je het waagt ze pijn te doen, dan sta ik niet voor mezelf in.

We waren aan het schieten met van die plastic pistolen met een balletje erin. Binnen. Ik deed ze flink pijn. Als een grote broer, weet je wel. Het ging niet te ver, hoor, ze zullen er geen trauma aan overhouden. We schoten van dichtbij en het werd iets te gevaarlijk. Dus

ik zei: vanaf nu richten we niet meer op elkaar. Maar terwijl ik het zei haalde ik per ongeluk de trekker over. Dus gingen zij meteen vol achter mij aan. Ik rende weg en keek nog even om. Precies op dat moment ketste er een balletje van de vloer af mijn oog in.

Ik zag niks meer en belandde voor het eerst van mijn leven in het ziekenhuis. Regenboogvlies kapot, hoornvlies kapot. Drie weken op de bank liggen, elke dag druppelen, daarna was het over. Maar nog steeds zou ik bij wedstrijden eigenlijk een bril moeten dragen. Eigenlijk, ja.

Wat ik maar wil zeggen: die twee, ze heten Lennart en Sam, konden er niks aan doen, dus ik werd kwaad toen mijn moeder ze straf wilde geven.

En wat ik ook wil zeggen: toen mijn vader tegen mij begon over wie er de oudste en de wijste moest zijn, was dat voor de zevenhonderdveertigste keer. Dat zei ik ook tegen hem. Hij was het met me eens. En toch, zei hij. Ja ja, zei ik.

Ten slotte: wist je dat zoiets een oogschudding heet? Ik zweer het, een oogschudding.

En dan nog dit: je zou kunnen beweren dat ik wist wat het was om gedeeltelijk defect te zijn. Maar het was niets. Ik wist nog niets.

—

Ik had het eerste uur vrij en toen ik beneden kwam had mijn moeder de dokter al gebeld. Ze kreeg een assistente aan de lijn. Die zei: 'Dat soort klachten zijn er wel meer.

Wacht nog maar even af. Geen zorgen maken en over drie weken terugbellen.'

Mijn moeder hield haar wenkbrauwen opgetrokken toen ze het me vertelde.

Ik dacht: ze hebben het daar zeker druk.

En ik dacht ook: het zal dan wel niks zijn.

Maar ik checkte het heuveltje honderd keer per dag. Mijn moeder zei: blij er nou vanaf, en dan wilde ze meteen erna zelf ook weer voelen. Mijn vader keek, maar hij hoefde de bult niet aan te raken. Hij dacht waarschijnlijk: daar word ik niks wijzer van. De huid eromheen werd rood, hij begon eruit te zien als een mini-vulkaan, één die naar binnen uitbarstte, als het ware, want het werd steeds moeilijker om de gedachte die zich in mij verspreidde te negeren. Die gedachte was: dit is toch niet goed, dit is echt niet goed.

Een vriendin van mijn moeder voelde en zei: het is in ieder geval geen kanker, want kanker is bobbelig en dit is glad. Ik schrok me rot van dat woord, en toch drukte het dat slechte lava-gevoel in mij even weg.

Even, ja.

Want aan het eind van die drie weken wist ik het eigenlijk zeker: dit wordt mijn laatste weekend als normale jongen.

Het was nog steeds mooi weer en we spraken af bij Bart. Die woont aan de Rijn. Achter in de tuin hebben ze een steiger en daarop dronken we Heineken, uit van die

lichtgroene flesjes. Ik deed het rustig aan, ook al had ik het best lekker gevonden om een beetje dronken te worden. We haalden de waterpijp naar buiten en de anderen wilden gaan zwemmen, dus toen zei ik het maar: 'Ik ga geen slootwater drinken, want ik heb een infectie.'

Ik liet het ze zien.

'Kijk uit man,' zei Ward, 'straks is het kanker.'

Iedereen lachte.

Ik ben zo goed in toneelspelen, echt. Maar toen ik thuiskwam was de ochtend erna heel dichtbij, en met een kop vol brandjes ging ik naar bed.

—

We moesten voor negenen al bij de dokter zijn en ik wilde niet. Drie weken lang had ik naar geruststelling gehunkerd, nu stond ik onder de douche, keek naar het afvoerputje en dacht: laat mij daar even in wegspoelen, over een weekje klim ik er wel weer uit.

De zon scheen. In de wachtkamer van de huisartsenpraktijk zat een vrouw met een baby. Die was voor ons aan de beurt. Ik las de AutoWeek. Toen de vrouw klaar was en langs ons naar de uitgang liep, zei ze: 'Sterkte jullie.'

Ik werd op een verstelbaar bed gezet, en de assistente voelde in mijn nek. Heel luchtig en onbezorgd zei ze: 'Dat lijkt me een vergrote lymfeklier. We gaan over een dag of vijf even bloed laten prikken. Het kan Pfeiffer zijn. Of een infectie.'

Ik wipte al bijna als een blije reuzenvogel van dat bed af.

Maar toen kwam de huisarts zelf binnen. ‘Hé,’ zei hij, ‘hoi. Mag ik ook even voelen?’

Hij keek meteen veel ernstiger dan zijn assistente. ‘Dat bloedonderzoek doen we vandaag,’ zei hij. En hij maakte meteen een afspraak bij het onderzoekscentrum in de stad. Voor diezelfde ochtend nog. Hij maakte er ook een in het ziekenhuis, voor de dag erna, een echo.

Het zweet begon in dubbele hoeveelheden uit mijn oksels te stromen, ik moet er daar een flink stinkhok van gemaakt hebben. Maar de dokter zei: ‘Maak je niet druk. Een Pfeifferconstatering duurt vijf dagen, dus ik bel de uitslag dan ergens in de loop van de week aan jullie door.’

Ik zal je zeggen: de toon waarop iemand iets zegt is veel bepalender dan wát hij zegt. En die toon zei: dit heb ik onder controle.

Daarna moest hij nog naar mijn moeder kijken – die had een vlekje dat ze niet vertrouwde. Dat vlekje was geen probleem.

—

Ik zal in dit verhaal heus wel eens iets overslaan, je hoeft niet bang te zijn dat ik ga scherpstellen op elke tel en op elk pijntje. Maar weet je wat krankzinnig is? De momenten die je bijblijven. Van die dag weet ik vooral dit nog: dat we naar dat bloedprikcentrum reden en dat het warm was en dat het autoraampje aan mijn kant naar

beneden was gedraaid en dat ik mijn arm op de hete bovenkant van het portier had gelegd. Het slaat nergens op, maar dat opgluoiende metaal: dát voel ik nu nog.

Verder: nummertje trekken, wachten, wachten.

Ik zei tegen mijn moeder: ‘Kom jij met je rotmoeder-vlekje, moet ik onderzocht worden.’

Ik ergerde me overal aan. Die hele praktijk bijvoorbeeld werd gerund door oma’s. *Hoe heet je, jongen, komt wel goed, jongen*. Terwijl ik zeker wist dat het mis was. Terwijl ik de hele tijd dacht aan dat woord: echo. Morgen al.

De kleppende oma’s taptten me elf buisjes af. Het ene omaatje bracht ze, het andere stak een naald in mijn arm, een derde bracht ze weer weg.

Terwijl mijn aderen leeglieden dacht ik ook nog aan wat de dokter me had gevraagd: ben je de laatste tijd afgevallen, is je eetlust minder? Nee hoor, zei ik. Maar ik realiseerde me opeens, daar, midden in die irritante omafabriek, dat ik al een tijdje mijn ontbijt niet op kreeg.

—

Ik sla de echo over (gel in mijn nek en zo’n scannertje erop), en ik heb het ook niet over de twee verpleegkundigen die om en over mij heen met elkaar liepen te flirten, ik wil alleen even zeggen hoe ongelooflijk stom het is als je uit zo’n kamertje loopt en dan dit hoort: ‘Dag hè, en veel sterkte’.

Sterkte – dat heb je niet nodig bij een infectietje.

Toen we thuis waren ging ik samen met mijn moeder op haar bed liggen.

De telefoon ging. Dat was mijn oma, om te vragen hoe het was gegaan, en mijn moeder zei: ‘Zolang de dokter niet belt is het goed.’

Ze had nog niet opgehangen of hij belde.

De huisarts zei dat ik meteen voor verder onderzoek naar het ziekenhuis moest.

Ik voelde me acuut verloren, alsof ik een klap gekregen had en nu moest zien bij te komen. Dat woord met twee keer een k erin stond te dringen, ik voelde het steeds sterker.

Mijn moeder zag er net zo verslagen uit als ik, maar we huilden niet.

Ik belde mijn vader op zijn werk. Dat wilde ik zelf doen. Hij had steeds beweerd dat het wel goed zou komen. Zo is hij: een grote, stevige man die je niet zomaar met een vermoeden of een gerucht omver kunt duwen. Maar toen ik hem vertelde wat we van de huisarts hadden gehoord, merkte ik dat hij onder de indruk was van het ernstige moment – en ook dat ik boos op hem was. Zie je nou wel, wilde ik hem zeggen, je hebt drie weken gedaan alsof er niks aan de hand was, niks ernstigs in elk geval, maar ik had al die tijd gelijk.

Hij hield het kort. ‘Ik vertrek nu van mijn werk,’ zei hij. Hij klonk als iemand die beseft dat hij terechtgewezen is. ‘Ik zie jullie in het ziekenhuis.’

—

Hij stond op de kinderafdeling. Met één arm hield hij zijn motorhelm vast, met de andere leunde hij op de balie. Tijdens de autorit had ik alleen maar strepen en pijlen op de weg gezien, en die wezen allemaal dezelfde kant op: die van de plek waar we een bericht zouden krijgen dat alles ging veranderen. Daarna waren mijn moeder en ik tamelijk radeloos door de parkeergarage en door de ziekenhuisgangen gejakkerd, maar intussen had mijn vader zich hersteld. Hij nam nu het voortouw. ‘Rustig aan,’ zei hij. ‘Het is balen,’ zei hij. ‘Maar voorlopig weten we niks.’

Er kwam een zuster naar ons toe die de aanvoerster bleek te zijn van een hele horde zusters. Ze leidde ons naar een kamertje, en om mij heen begon een wervelwind van bloedafname, bekertjes koffie en vragenlijsten. Dokters stelden zich aan me voor, maar ik vergat meteen hoe ze heetten, want intussen stond er alweer een andere witte jas aan mijn nek en oksels en liezen te voelen. Ze vroegen of ik drugs gebruikte, of ik rookte, of ik dronk.

Ten slotte zei de hoofdzuster: ‘We hebben iets gezien op de echo en nu zoeken we uit wat dat kan zijn. Wees maar gerust: vijftien procent kans dat het een infectie is. Vijf procent kans op eh... iets anders.’

Aan het eind van de dag werd er nog een longfoto gemaakt. Het leek wel alsof de patiënten het op dat moment opeens zelf moesten zien te redden, want het

grootste gedeelte van de medische staf was al naar huis – op onze dappere hoofdzuster na, die vanaf nu in haar eentje alle virussen en bacteriën moest zien te verdelen. Toen ze ons kwam vertellen dat ik naar huis mocht, maar morgenochtend vroeg terug moest komen, omdat er in mijn borst opgezette klieren waren ontdekt, zag ze er dan ook behoorlijk moedeloos uit.

Thuis lag ik binnen tien minuten op bed. Ik keek nog even op Facebook. Bart was online. Ik vertelde hem wat er gaande was. *Fuck*, schreef hij. Hij vroeg van alles over kansen en onderzoeken en getallen en percentages, en op al mijn antwoorden typte hij: *Fuck*.

Ik ben kapot, schreef ik, vertel jij het aan de anderen?

Ja, schreef hij, fuck de mzzl fuck.

—

‘We hebben geen annuleringsverzekering,’ zei mijn vader. We zaten weer in de wachtkamer van de kinderarts. Om ons heen speelden kleuters. Over twee weken zouden we voor het eerst naar het buitenland op vakantie gaan, naar Zuid-Frankrijk, met een tent. ‘Als we het nu afzeggen is al het geld weg,’ zei hij.

‘Niks afzeggen,’ zei ik. ‘We gaan gewoon.’

‘Hm,’ zei mijn vader, ‘we wachten het nog maar even af.’

‘Ik heb er zin in,’ zei ik. ‘Zon, zee, strand, bikini’s.’

‘Ja,’ lachte mijn vader, ‘als je het zo zegt.’

Zie je? Op de een of andere manier was ik na één nacht slapen alweer optimistisch geworden. Ik weet ook niet waarom, daar had ik nauwelijks invloed op.

En toen kwam de hoofdzuster eraan. Diezelfde lieve, dappere hoofdzuster die we gisteren ook hadden gezien. Had ze de hele nacht doorgebatteld? Haar blik was niet eens meer moedeloos, hij was geschrokken en strak. Ze gaf me een hand en aan de kou in die handdruk voelde ik het: wij gaan niet op vakantie.

‘Kom maar even mee,’ zei ze.

Ik liep voorop, mijn ouders volgden. Ik keek om en ik zag dat zij het ook wisten: we gaan helemaal niet op vakantie.

Ze bracht ons naar een spreekkamer. De hoofdzuster zei: ‘De dokter kan elk moment...’ En toen was hij er al, een dikke man met een warme glimlach.

‘Goedemorgen,’ zei hij, en hij deed de deur voor ons open.

Maar ik had zijn naambordje gezien.

En daar stond ‘oncoloog’ op – kankerdokter.

Mijn moeder en mijn vader hadden het ook gelezen, ik zag het aan ze. We trokken alle drie wit weg. Het is een wonder dat we bleven staan, want een hamer van duizend kilo had ons omver geknuppeld. Wat moesten we doen? Een stap naar voren zetten, het kamertje in.

Wankelend bereikte ik de stoel die in het midden stond, voor het bureau. Links zakte mijn moeder neer, rechts mijn vader. De hoofdzuster vertrok, we hebben

haar nooit meer teruggezien. Ik keek naar het grote, brede raam achter de dikke arts – het gaf uitzicht op niks, op lege lucht.

‘Max,’ zei de dokter, ‘vijfennegentig procent kans dat het lymfeklierkanker is, en vijf procent kans op een infectie.’

In één nacht waren de percentages omgedraaid.

—

Naast me zei mijn vader *wok*. Of *dok*. Ik weet niet wat hij zei. Ik keek opzij en allebei mijn ouders zaten met tranen in hun ogen. Ze keken niet terug. Ik had mijn vader nog nooit zien huilen. Nooit, helemaal nooit.

De dokter zei: ‘Jullie moeten naar het ziekenhuis in Rotterdam, daar zijn ze gespecialiseerd.’

‘Waarom Rotterdam?’ vroeg mijn moeder.

‘Daar zijn ze gespecialiseerd,’ herhaalde de dokter. ‘Ze hebben er hele goede oncologen. Max, ze zullen je helpen. Ik begrijp dat je geschrokken bent, maar je moet je niet onnodig zorgen gaan maken. De genezingskans is negentig procent. Ze hebben hele goede behandelingen.’

Wat die dokter verder nog zei ben ik vergeten. Hij stond op, blokkeerde mijn uitzicht op de hemel achter het raam en wenste me succes.

—

Ik schrijf dit nu omdat het belangrijk is dat ik jullie alles vertel. Maar ik wil nooit meer aan dit gesprek denken

en ik lees deze alinea's hierboven ook niet meer terug. Als je me ziet nadat je dit gelezen hebt: vraag me er niet naar.

Ik zat daar en was geen lichaam meer. Ik was hoofd. Ik was gedachtes. Ik zei niks en vroeg niks en die negentig procent kans op genezing maakte geen indruk. Dat je zo weggestreept kunt worden, als normale vijftienjarige jongen, dat je met één diagnose overgeplaatst kunt worden naar een nachtmerrie: ik wist het niet. Maar ik zat mezelf te bekijken en ik zag het gebeuren.

Met mijn ouders heb ik het nooit meer over dit gesprek gehad en ik schreef het daarnet dus alleen maar op omdat het moet. Nu ga ik even iets anders doen, parachutespringen of zo.

—

Toen we naar buiten liepen gaf mijn moeder me een arm. Ik huilde, en dat was klote, want we liepen op een hele smalle klotestoep en er stroomde ons een hele klotebende klotevrolijke klotestudenten tegemoet. Ik hield mijn hoofd naar beneden, maar ik moest af en toe wel opkijken, en dan zag ik hoe al die klotefiguren me aanstaarden. In de auto zeiden we eerst alle drie dat het een klotezooi was, want dat was het, een klotezooi, we zeiden het nog maar een keer. Klotezooi. Daarna belde mijn moeder naar haar moeder, naar oma, want die moest de tweeling opvangen.

Ik ging op de klote-achterbank liggen en dacht aan zo veel dingen tegelijk dat er geen richting meer in zat.